

liever deed, haar aanzien of naar haar luisteren. Beiden was even aantrekkelijk en boeiend; zijn vrees voor een poging van Frank, om haar het hoofd op hol te brengen, was sinds lang geweken.

Al vertrouwde hij zijn neef op dit punt niet geheel, zoo kon hij toch over den uitslag van Frank's vermoedelijke pogingen zeer gerust zijn. Rose-Marie sprak altijd even onbevangen over mijnheer den schilder; van alles wat hij vertelde of wat hij redeneerde begreep zij slechts de helft; het was zoo geleerd, zeide zij.

„En als de dokter iets zegt, dan kan ik er dadelijk bij.”

Haar opvoeding was zeer verwaarloosd, maar haar heldere geest, haar gave van „assimilatie en intuïtie”, zooals Frank het noemde, stelde haar in staat zich onmiddelijk iets eigen te maken, wanneer zij er ten minste belang in stelde.

Frank's theoriën over impressien en kleuren lieten haar koud; zij wilde gaarne eens zien, wat hij maakte; hij schetste haar van achteren, van opzijde, maar nooit van voren, of dan met zoo diep gebogen hoofd, dat er niets van haar gezicht te zien kwam.

„Ik wou juist zoo graag mijn gezicht zien,” vroeg zij lachend.

„Dat komt later,” antwoordde Frank, „eerst moet ik het karakter van uw persoonlijkheid weergeven in alle richtingen, en als ik dan met uw gezicht begin, dan druk ik er mijn stempel op. Ziet ge, ik moet eerst al uw verschillende stemmingen trachten te concentreeren, wil ik er in slagen ze allen te gelijk in eens uit te drukken, maar daarvoor is 't noodig, dat ik studiën maak van alle expressies, waarover gij te beschikken hebt. Begrijpt u me?”

Zij schudde lachend het hoofd.

„Nog niet goed! maar zooals u zegt 't zal wel komen, denk ik, vóór ik een jongetje wordt!”

„Mag ik u dan iets vriendelijk vragen! Denk nu eens aan iets heel akeligs, dan wil ik trachten die impressie te bestudeeren.”

„Kom dan!”

Zij verzamelde haar gedachten een oogenblik, toen scheen het of zij het licht opzogen uit haar gelaat, een weemoedige trek kwam over haar lippen, haar oogen staarden somber voor zich uit; zij scheen alles te vergeten en eenige minuten lang bleef zij onbewegelijk zitten.

Ademloos werkte Frank voort; voor 't eerst had hij tijd haar gelaat in zich op te nemen en het met eenige krijtstrepen weer te geven; plotseling vertrok zich haar mondje, haar oogen zwollen op, groote tranen sprongen uit haar oogen en haar hoofd omkeerend begon zij luid te schreien.

„Maar wat is er nu toch weer!” riep Frank geërgerd en liet zijn boek vallen. „Wat scheelt u?”

„Ach, mijnheer!” snikte het meisje, „word niet boos, ik kan het heusch niet helpen, maar u heeft me gezegd, ik moest aan iets akeligs denken, en toen dacht ik aan Mama's sterfbed en was 't of alles nog eens gebeurde en . . . het werd mij te sterk.”

Zij schreide een poos voort en kon niet tot bedaren komen.